

חלי לבנה

פרס ישראל לתיאטרון, מחול ואופרה, תשפ"ה

שלמה ממון, חתן פרס ישראל לשנת 2025

"אדם המזיז הרים, התחיל בלסחוב אבנים קטנות" / קונפוציוס

שר החינוך יואב קיש:

"שלום שלמה, אני שמח מאוד להכירך, ויש לי עבודה בשורה משמחת. אני מודה שלא הכרתי את הרקע שלך, אבל היום אני יודע שאתה הוא מי שהוביל את כל הנושא של ריקודי העם במדינת ישראל, גם כרקדן מקצועי וגם ככוריאוגרף ומנהל אומנותי.

לעיתים יש אנשים שעושים את הדברים ולא רואים אותם...אני רוצה לומר לך שזכית בפרס ישראל בתחום תיאטרון, מחול ואופרה".

שלמה (מרוגש בשיחה): "וואו!"

שר החינוך (ממשיך): "ריקודי עם הם אמנם נישה שלא כולם מכירים, אבל הבנתי כמה שאתה עמוד תווך בעשייה הזו, ורציתי לומר לך תודה רבה ושנחנו ניפגש ביום העצמאות לקבלת הפרס".

שלמה (בקול רועד): "אני נרגש כל כך... אתה לא מאמין עד כמה! אני קודם כל חושב שזה הדבר הכי חשוב שקרה לתחום ריקודי העם בישראל, העובדה שאתה נותן לזה הכרה. אנשים שעשו כל כך הרבה כל השנים, משקיעים בתחום ונותנים את נשמתם.

אני כל כך נרגש, ואני מודה לך בשם כל הרוקדים בישראל, המרקידים וכל מי שעשה למען המחול הישראלי".

שר החינוך: "אז אתה בעצם מייצג אותם עם כל העשייה שלך של השנים הרבות, וזה באמת תחום שמצד אחד, מי שנמצא בו, זה חלק מאוד מהותי וחזק בחיים שלו, ואני שמח שישנה ההזדמנות להעניק לך את ההערכה ולתחום המחול הישראלי העממי, שיש לו מקום מאוד משמעותי בתרבות שלנו".

שלמה: "תודה רבה-רבה! אני מודה לך מקרב לב ומעומק נשמת!".

שר החינוך יואב קיש: לעיתים יש אנשים שעושים את הדברים ולא רואים אותם... אני רוצה לומר לך שזכית בפרס ישראל בתחום תיאטרון, מחול ואופרה".

צילם: אלביס הובר

רוקדים

גיליון 117 | מרץ 2025

שלמה נולד ב-1953 לזוג הורים ממוצא מרוקאי וטוניסאי, גדל בשכונה קטנה בטבריה, בן בכור מתוך תשעה אחים ואחיות.

ערב יום השישי הגיע בבית משפחת ממן. "שבת שלום" הם היו מברכים האחד את השנייה בבואם לשבת אל שולחן השבת. אביו של שלמה ז"ל היה עומד בראש השולחן הארוך ומברך: "יום השישי, ויכלו השמיים והארץ וכל צבאם: ויכל אלוהים ביום השביעי מלאכתו אשר עשה. וישבת ביום השביעי מכל מלאכתו אשר עשה... ברוך אתה ה', מקדש השבת, וכולם עונים: "אמן!"

שלמה:

צילם: אלבס הובר

אבי היה אווז בידו אחת בכוס היין המלאה, ולעיתים בין משפט למשפט, טיפות היין היו נוזלות מן הכוס ונופלות על המפה הלבנה והמבריקה של השבת, דרך אצבעות ידיו הארוכות והמתפללות של אבא. בידו השנייה אבא היה מסדר את הכיפה הלבנה מבד הסטן שעל ראשו, פן תיפול.

אבי ידע המון תפילות בעל פה. בעיניי, הוא ידע כל כך הרבה בכל נושא שקיים, אך בתורה היתה לו חכמה יתרה. הוא ידע לדקלם פסוקים שלמים ולפרש אותם, ומתוך אותה פרשנות, אבי היה מעביר לנו מוסר השכל שהיה משרת אותנו בכל התחומים בחינוך. חוכמת החיים שלו היתה גדולה עד מאוד ואהבתי להקשיב לדבריו.

בכל ערב שישי, בין מנה למנה, אבא היה חד לנו חידות מן התורה, שואל אותנו שאלות, מבקש מאיתנו פרשנויות. אהבתי את זה מאוד. ותמיד היתה מעין תחרות בינינו האחים, מי הוא זה שידע לענות ראשון על חידותיו המפותלות והשנונות.

אחרי ברכת המוציא לחם מן הארץ, אבא היה בוצע את החלה וזורק פיסות ממנה לכל אחת ואחד מאיתנו ואמא היתה ניגשת מיד אל המטבח, מביאה את קעריות הסלטים הקטנטנות אל השולחן. הסלטים המרוקאים שאמא הכינה היו מעדן לכל פה. אחרי שהניחה את כל הסלטים לאורך השולחן הארוך, היא ניגשה להביא את הדגים. הדגים בטבריה אינם כמו הדגים בתל אביב, בחדרה או באשדוד. לדגים בטבריה יש מחויבות.

שבת אחת בבוקר חזרתי יחד עם אבא וכל אחי מבית הכנסת. היינו חוזרים תמיד יחד, כגוש אחד ומאוחד. הייתי נער בן 13. הגענו הביתה וכמנהגנו, ישבנו לאכול ארוחת שבת עשירה, כל המשפחה יחד. אמא עמלה בכל שבוע על המעדנים של שבת בזמן שהתפללנו בבית הכנסת.

"שלמה! הפועל טבריה משחקים עוד מעט באצטדיון, אתה רוצה שנלך יחד למשחק?" שאל אבא.
"עכשיו?" שאלתי בפליאה. "כן" הוא השיב "נלך לשם ברגל".
וכך היה.

היינו בית שומר מסורת ולא נסענו בשבת. אבא ואני ירדנו באותה השבת ברגל לכיוון העיר התחתית והמשכנו בעלייה לכיוון האצטדיון. נכנסנו לראות את המשחק. כשהמשחק הסתיים, בצאת השבת, בדרכינו חזרה הביתה, נכנסנו לבנין

"בכל ערב שישי, בין מנה למנה, אבא היה חד לנו חידות מן התורה, שואל אותנו שאלות, מבקש מאיתנו פרשנויות. אהבתי את זה מאוד."

כנר על הגג - סטודנטים ת"א. צילם: אורי ישי.

הורה שכזאת - סטודנטים ת"א. צילם: אורי ישי.

"הסתדרות הפועלים". שם, מול עינינו ראינו במה קטנה מאוד, המיועדת במיוחד למופעים עבור התושבים שהיו רשומים כחברי הסתדרות בעיר. אבא שלי עבד בקיבוץ גשר, ולכן גם הוא נמנה עם אותם החברים.

על במה זו הופיע זוג רקדנים, גבר ואישה, בריקוד שמעולם לא ראיתי כמותו. בתחילה, סולן הלהקה עמד לבדו על הבמה, והניע את כל חלקי גופו בבת אחת. הוא היה כחוש, גמיש ונחוש בתנועותיו המפותלות. נדמה היה שידי ורגליו נמתחו הרבה יותר ממצבן הטבעי, ממש עד לקצה יכולתו. הוא סובב את גופו, אך מבט עיניו נותר ממוקד ישר. הייתי בטוח שהוא נועץ בי את מבטו, והוא - המשיך בשלו.

הוא זז בתנועה עגלגלה, כמו נחש חלקלק, המתפתל וזוחל לאיטו עד אשר מגיע אל טרפו. הרגשתי בגופי כיצד הריקוד הזה נוגע בי. הצטמרתי כולי, אך בשלב זה עדיין לא הבנתי מאום. רק ידעתי שאלה היו רגעים שלא חוויתי מעולם. רגעים מופלאים של גילוי. והרקדן הזה, שלבטח הקדיש את חייו לבמות אינסופיות שכאלו, המשיך לכשף אותי בתנועותיו העגלגלות באותה שבת רגילה אחרי משחק הכדורגל...

המוזיקה בחלל ניגנה צלילים תימנים, ובאוויר התעופפו להן אותיות בח' וע' בהרמוניה מושלמת. היו גם נגנים שתופפו בכפות ידיהם על פחים גדולים וחלולים והפיקו צלילי מתכת שבאו מארץ רחוקה ותמימה.

אז בשבת ההיא ידעתי את אשר חפצה נפשי. **גיליתי שגם אני רוצה לרקוד.**

כך החל מסע חיי, המסע הגדול שלי שאני עדיין צועד בו. בידי האחת מחזיק מקל, ועל כתפי האחרת שק גדול ומלא. אני אוסף את אותו השק בכל בוקר ויוצא לדרכי. בתוכו יש לי את המשפחה שלי, שהיא החשובה לי מכל, יש בו גם את כל האנשים שהכנסתי לליבי כל השנים, אנשים שאני אוהב וסומך עליהם שיהיו לצידי גם בימים הכי קשים שלי, ויש לי את הניצוץ הקטן והזהר הזה, שבזכותו אני קיים. זהו ניצוץ הריקוד. המתנה שקיבלתי ממעלה. נשמתי מדברת מתוך הניצוץ הזה, מוציאה החוצה את כל התנועות שבי, הרעיונות שלי, וכל אותם החלומות שאני עדיין רוצה להגשים.

בכל בוקר זה רק אני, המקל והשק שלי.

כשהגעתי לכיתה ט', הוריי רשמו אותי לישיבה תיכונית שנקראת: "פרחי אהרון", ישיבה תיכונית אשכנזית, שמיקומה היה בקריית שמואל בחיפה. זו היתה פנימייה דתית ברמה גבוהה.

באותה ישיבה דתית למדתי שנה אחת בלבד, ובמסגרת הלימודים קרה לי אירוע מכונן. אירוע שבדיעבד, היה לו תפקיד כה חשוב בחיי. יום אחד, הכניסו ספר תורה לישיבה. זה לא היה דבר של מה בכך. ההתרגשות סביב האירוע היתה עצומה. עשרות כפות ידיים קטנטנות של תלמידי ישיבה אחזו בתחתית ספר התורה העגול, הגדול. היה לו כיסוי עשוי כסף אמיתי, וכולו היה עטוף בציפוי

"הוא זז בתנועה עגלגלה, כמו נחש חלקלק, המתפתל וזוחל לאיטו עד אשר מגיע אל טרפו. הרגשתי בגופי כיצד הריקוד הזה נוגע בי. הצטמרתי כולי, אך בשלב זה עדיין לא הבנתי מאום. רק ידעתי שאלה היו רגעים שלא חוויתי מעולם."

של קטיפה כחולה כמו הצבע של הים. על הספר בלטו עיטורים אומנותיים כסופים בכתב תנכ"י עתיק. בתוך כיסוי הקטיפה הכחול המבריק, הונחה מגילת הקלף, שסופר סת"ם כתב עליה את פרקי התורה.

הכנסת ספר תורה היה אירוע חשוב. המוזיקה נשמעה בקולי קולות והתופים פעמו בלב של כולנו... בקצב קבוע. התחלתי לרקוד יחד עם כולם סביב הספר. ריקודים במעגל, כשכולם מבצעים את אותן התנועות. לפתע, בעודנו רוקדים, פנה אליי ראש הישיבה, רב חרדי הגון, הביט בי ואמר: "תרקוד יהודי, תרקוד!"

הייתי מופתע מדבריו ולא הבנתי מדוע הוא פונה אליי כך, כי כבר הייתי בתנועה של ריקוד... השבתי לו: "אבל כבוד הרב, אני רוקד..." אך דבריי לא סיפקו אותו והוא המשיך ואמר: "לא, לא, תרקוד הורה! את ההורה אתה צריך לרקוד!"

את המשפט שאמר לי ראש הישיבה לא שכחתי, והוא שב וחזר אליי בתקופה מאוחרת יותר. הרגשתי באותם הרגעים לידו כאילו הוא היה שליח עבורי. המילים הבודדות שלו השפיעו עליי, והפכו את חיי בשלב מאוחר יותר להיות בעלי משמעות גדולה מאוד.

כשהייתי בן 16 והגעתי לטבריה, נפתח בשכונה בה גדלתי חוג לריקודי עם בהדרכתו של **שלמה מרזן ז"ל** ואני הצטרפתי. שם הכרתי לראשונה את אותו שלמה, מדריך וכוריאוגרף. באותה התקופה רקדתי כל יום בהרקדה אחרת.

כשהגעתי לגיל 18 התגייסתי לצנחנים. זו היתה תקופתה של מלחמת יום הכיפורים והמצב בישראל היה לא טוב. כחייל בצנחנים השתתפתי במבצע בלבנון ולחמתי במתלה וברמת הגולן. עם סיום השירות הצבאי, הקמתי את להקת המחול הראשונה שלי "להקת כנרת". השתמשתי במענק שקיבלתי מהצבא. זו היתה להקה שהייתה בה תמימות רבה. רקדנו במקלט הציבורי בשכונת מגוריי בשיכון א' בטבריה. כך בעצם התחלתי את דרכי ככוריאוגרף להקות מחול.

כשסיימתי את השירות הצבאי ויצאתי לחופשת השחרור, פגשתי בתחנה המרכזית בתל אביב את שלמה מרזן, אותו מרקיד וכוריאוגרף שרקדתי אצלו בגיל 16. שלמה מרזן שמח לראותי שם בתחנה ושאל: "ממן, מה אתה עושה בימים אלה?"

כך, בגיל 22, התקבלתי ללהקת ענבל, בניהולה האומנותי של שרה לוי תנאי ז"ל. עם להקת ענבל יצאתי לסיבוב הופעות של חצי שנה ברחבי דרום אמריקה ואיתם למדתי כל כך הרבה דברים, שרק חשבתי שידעתי קודם...

טובים השניים - סטודנטים ת"א, רקדן: אלעזר בו לולו. צילם: אורי ישי.

ללכת שבי אחרייך - סטודנטים ת"א עם הזמרת עדי כהן. צילם: אורי ישי.

"השתחררתי ממש עכשיו מהשירות הצבאי. מה אתה עושה היום?" שאלתי אותו בחזרה.
"כרגע חזרתי מסדנא בלהקת ענבל" הוא המשיך.

שמעתי את דבריו ואהבתי מאוד את הרעיון. אמרתי לו מיד שגם אני מעוניין, והוא נתן לי את כל הפרטים על המקום. אחרי כמה ימים נסעתי לשם.

להקת ענבל ערכה את החזרות שלה ברחוב יפת ביפו. אני זוכר שהגעתי לבניין יפואי ישן בהמשך לשעון הגדול. נכנסתי לבניין, עליתי במדרגות לקומה השנייה וחיכיתי בכניסה לסטודיו. הגעתי מוקדם יותר מכולם, כי באתי מטבריה ולא רציתי לאחר.

לפתע הגיעה עלמה בחזות של רקדנית, חיכתה יחד איתי מחוץ לסטודיו ואמרה לי: "שלום לך.."
"שלום" עניתי לה בנימוס. "באת ללמוד?" היא המשיכה. "לא! לא באתי ללמוד. אני יודע הכל. אני רוקד בכל ערב בהרקדות בטבריה והסביבה" השבתי ביהירות יתרה. היא הביטה בי בהשתאות ואמרה: "תמיד יש מה ללמוד, האינך יודע זאת?"

לאחר מכן הבנתי שזו המדריכה אילנה כהן שלימים היתה המנהלת האמנותית של להקת ענבל

של צבעים - להקת "כנען" רמלה, צילם: אורי ישי.

כך, בגיל 22, התקבלתי ללהקת ענבל, בניהולה האומנותי של **שרה לוי תנאי** ז"ל. עם להקת ענבל יצאתי לסיבוב הופעות של חצי שנה ברחבי דרום אמריקה ואיתם למדתי כל כך הרבה דברים, שרק חשבתי שידעתי קודם...

אחרי התקופה בה רקדתי עם להקת ענבל, הצטרפתי ללהקת כרמון בסגנונה השונה והייחודי, והופענו הופעות רבות באולם "אולימפיה" בפריז.

אני ו**יונתן כרמון** התחברנו די מהר. אהבתי את סגנון הריקוד של כרמון ואת הריקודים שחיבר. כשיונתן הקים את פסטיבל כרמיאל, הוא פנה אליי מכיוון שהיו לי המון להקות בארץ, והוא רצה לשלב אותן בפסטיבל. יונתן רצה שאשתף איתו פעולה בפסטיבל, ועל אף שהייתי עסוק מאוד עם הרבה להקות, קיבלתי את הצעתו בשמחה. זה היה כבוד גדול עבורי. די מהר הפכתי להיות יד ימינו בכל השנים בהן הוא ניהל את הפסטיבל, משנת 1988 ועד לפרישתו בשנת 1999.

בשנים שבאו אחר כך חיבר שלמה ריקודים חדשים לחוגי ריקודי העם. המנטור שלי היה אותו לאורך כל הדרך היה היוצר והכוריאוגרף **יואב אשריאל**, שלימד אותנו את תורת הצמצום והפשטות שבריקוד העממי.

גם בתחום הזה, שלמה ניחן בטביעת האצבע (והרגל) הייחודית לו. לשלמה סגנון ריקוד המכיל בתוכו את כל מה שספג בילדותו בשכונה בה גדל בטבריה, את מה שלמד בבתי הספר התורניים, את

לשלמה יש סגנון ריקוד המכיל בתוכו את כל מה שספג בילדותו בשכונה בה גדל בטבריה, את מה שלמד בבתי הספר התורניים, את הפיוטים מבית הכנסת שבאים לידי ביטוי בתנועותיו וכן את הסגנון התימני שקיבל ולמד בלהקת ענבל והסגנון הייחודי מלהקת כרמון.

צילום: אלבס הובר

צילום: אלבס הובר

הפיוטים מבית הכנסת שבאים לידי ביטוי בתנועותיו וכן את הסגנון התימני שקיבל ולמד בלהקת ענבל והסגנון הייחודי מלהקת כרמון. כל אלה יחד יצרו משהו אחר, תנועות שלא נראו קודם לכן בקרב הרוקדים והמרקידים בתחום. הריקוד הראשון שחיבר נקרא: "טוב ללכת בדרכים".

שלמה הקליט עם המעבד **ננסי ברנדס**, פלייבקים לריקודי עם נוספים שחיבר, וכן מחרוזות מוזיקליות ללהקות המחול שהקים. בהמשך עבד עם מעבדים נוספים מהשורה הראשונה כמו: **עמיקם קימלמן, קוין אסי דיקרוז, משה דנינו, איתן אלבז, אורי חודורוב, דן ציפורי, חיים אסנר, שמוליק נויפלד** ועוד רבים נוספים.

שלמה:

ככל שחלף הזמן, התמקצעתי עוד יותר ככוריאוגרף, הן בלהקות המחול הרבות שהקמתי ברחבי ישראל וכן בכמה מדינות בעולם, והן בריקודי העם. יצרתי ריקודים והעמדות עבור זמרים בפסטיבלי הזמר השונים. בישראל, לדוגמה: כוריאוגרפיה לשיר "הפרח בגני" בביצועו של **זוהר ארגוב** ז"ל בפסטיבל הזמר המזרחי. הופעתי כרקדן יחד עם **לוסי ממן**, אשתי לשעבר, לצידה של **חווה אלברשטיין**, ששרה בקטע האומנותי בפסטיבל הזמר הישראלי, ויצרתי כוריאוגרפיות ללהקות המחול שהופיעו בפסטיבלים רבים בהמשך.

לוסי ממן עבדה איתי לאורך השנים גם בהרקדות וגם עם להקות המחול. בהמשך ביתנו המשותפת ליטל ליוותה ומלווה אותי בלהקות כמדריכה ומנהלת חזרות.

הייתי מנהל אומנותי בפסטיבל הזמר הערבי, שהתקיים בעיר חיפה ושודר בערוץ הראשון. חיברתי כוריאוגרפיות למופע המרכזי של ערב יום העצמאות שהתקיים בבסיס חיל האוויר "חצרים" ובמופעים רבים נוספים של ימי העצמאות לאורך השנים בישראל.

לאורך השנים פעל שלמה בתחומי תרבות רבים במקביל: הן במדיה (טלוויזיה, רדיו, הופעות רבות), הן בלהקות המחול הרבות שניהל, הריקודים הרבים שחיבר לטובת עולם ריקודי העם.

שלמה כיהן כיו"ר ארגון המדריכים לריקודי עם במשך חמש שנים, שימש כחבר במועצה לתרבות במינויו של שר החינוך והתרבות, מר יצחק נבון ז"ל, והיום הוא "סוגר מעגל" ובשנים הללו מכהן כחבר המועצה לתרבות ויו"ר המדור לריקוד עם בישראל. מ-1988 שימש שלמה כיד ימינו של יונתן כרמון ז"ל, החל מהקמת פסטיבל כרמיאל לראשונה ועד לפרישתו של כרמון.

משנת 2000, שנה לאחר פרישתו של כרמון, אחז ממן במושכות, וניהל את פסטיבל כרמיאל ביד רמה, כשלצידו ויד ימינו נמצאת כל הזמן **ליאת כץ-פרחן** איתה הוא מנהל ביחד, כבר 12 שנה, את פסטיבל "רוקדים אביב ברחובות".

אלפים רבים מכל קצות הארץ, יהודים מהעולם, כוריאוגרפים, זמרים ולהקות מחול רבות, הציפו מבוקר עד בוקר את העיר כרמיאל במשך שלושה ימים מלאים ורצופים של חגיגות אינסופיות. העיר כרמיאל צהלה ושמחה בכל שנה, והייתה

טריו (ורד בר) - סטודנטים ת"א. צילום: אורי ישי.

משנת 2000, שנה לאחר פרישתו של כרמון, אחז ממן במושכות, וניהל את פסטיבל כרמיאל ביד רמה, כשלצידו ויד ימינו נמצאת ליאת כץ-פרחן איתה הוא מנהל ביחד, כבר 13 שנה, את פסטיבל "רוקדים אביב ברחובות".

זמרת הארץ - להקות הדרי רחובות. צילם: אורי ישי.

מלאה בהופעות רבות של להקות מחול, זמרים מהשורה הראשונה, הרקדות מגוונות, דוכני שווקים צבעוניים ועוד... וכל זאת תחת שרביטו של שלמה ממן.

גם בתקופת הקורונה, כשאומנים רבים וטובים, מצאו עצמם חסרי עבודה, שלמה לא נח על זרי הדפנה, ותמיד פעל ורצה להשאיר את הריקוד כמשהו חי וקיים. שלמה קיים פסטיבלים מקוונים: "הורה אור", "בארץ אהבתי", "נרקודלאידע" ו"חג גדול לילדים". כל זאת נעשה עם מיטב להקות המחול בישראל, כולל הרקדות מקוונות.

בשנת 2021 החל "הפרויקט של שלמה ממן" - הפקת אלבום של שירים חדשים ומחודשים, שנכתבו על ידי מיטב הכותבים והמלחינים בישראל, המותאמים במיוחד לריקודי עם שחברו על ידי שלמה, בביצועו של הזמר יהורם גאון. הפרויקט כולל עיבודים וביצועים חדשים של המעבד המוזיקלי משה דינו.

שלמה חיבר מעל 300 ריקודים, שרבים מהם הפכו לנכסי צאן ברזל ורוקדים אותם מאז ועד היום בהרקדות בכל רחבי הארץ והעולם. ריקודיו של שלמה מביאים לידי ביטוי את השורשים הישראליים מימי החלוצים, עדות ישראל, סיפורי התנ"ך והמסורת היהודית שעל ברכיה גדל, וזאת לצד ריקודים חדשניים המבטאים את רוח התקופה בה אנחנו חיים: <https://tinyurl.com/4ttkj3c4>

שלמה ממן חיבר מאות כוריאוגרפיות ללהקות מחול אפרוחים (קטנטנים), להקות צעירים, להקות בוגרים ולהקות +30. בין הכוריאוגרפיות המפורסמות: "חדוות נעורים", "קולאז' ישראלי", "פעמי המזרח", "רחל", "קזבלן", "יום תיכוני", "מחול השניים", "סופת מחול", "כנר על הגג", "בין השמשות", "מחול הכרם", "מחכות", "הורה היאחזות" "עומד בשער", "תחצוב", ועוד כוריאוגרפיות רבות וטובות.

עושה שלום - סטודנטים ת"א. צילם: אורי ישי.

כמו כן, ניהל אומנותית ויצר כוריאוגרפיות ללהקת המחול "אורנים" בלונדון, הקים את להקת המחול של הקהילה היהודית בטורקיה: "שמש כרמיאל", יצר כוריאוגרפיות ללהקות גדולות ומקצועיות בעולם, כמו להקת: "נייט אוף דה סולטן טורקיה" ולהקת: "מזובשה", הלהקה הלאומית של פולין.

שלמה יצר כוריאוגרפיות לשני מופעים שהתקיימו בהר הרצל בירושלים לחגיגות העצמאות של ישראל, והיה המנהל האומנותי של

חגיגות ה-60 למדינת ישראל, שנערכו בספורטק תל אביב - מופע גדול של להקות מחול, בשיתוף מיטב אמני ישראל והרקדות מסוגננות במתחמים שיועדו לכך ברחבי הספורטק. שלמה ניהל וביים את ערבי יום העצמאות בכיכר רבין בתל אביב משנת 2010 ועד 2021.

בשנת 2017 זכה שלמה מידין של שר החינוך נפתלי בנט ב"פרס משרד החינוך והתרבות" ליוצרים בתחומי התרבות היהודית על שם אורי אורבך ז"ל - בתחום המחול על תרומתו למחול הישראלי.

טריו (ורד בר) - סטודנטים ת"א.
צילם: אורי ישי.

הרועה הקטנה - סטודנטים ת"א. צילם: אורי ישי.

שלמה:

רגעי היצירה הם הרגעים המופלאים ביותר עבורי. אני חי למענם. אני מאוד אוהב את העובדה כשאני מצליח להתעלות על לחצים בסטודיו, ואני יודע כיצד להפיק מהם את המיטב.

במהלך עבודתי עם הרקדנים בסטודיו, אני מבחין כיצד התנועות מתחברות לפתע יחד עם המנגינה והכל הופך לישות אחת.

בדקות הללו שאני יוצר, הרקדנים מביטים בי בשתיקה מופתית, כי הם יודעים שאסור להפריע לי כשאני מרוכז, כי אני עלול לשכוח את המבנה ואת הרעיון שחשבתי עליו. אני מרגיש בכל פעם מחדש את הצורך להוכיח להם ובעיקר לעצמי שאני יודע ליצור. יש בי רצון ותשוקה ממש כמו של ילד שחפץ שיתגאו בו. כל פעם מחדש. כמובן שישנן גם פעמים שזה לא מסתדר בדיוק כפי שרציתי או דמיינתי בראשי, אבל אני לא מוותר ועושה את זה שוב ושוב ומקבל את העובדה שדברים יכולים להיות דינאמיים.

כשאני מקבל השראה ומתחיל ליצור בסטודיו, אני רואה בדמיוני רצף של "תמונות" תנועתיות. אני חייב את השקט בסטודיו ומבקש אותו מהרקדנים כדי שהרצף המחשבתי והיצירתי שלי לא ייקטע. כשאני מסיים ליצור - בו במקום אני מלמד את הרקדנים את הכוריאוגרפיה ורק אז חוזר לאחור ומתחיל ללטש את כל התמונות שבנית. כך אני אוהב ליצור.

את כל המתנות הללו שקיבלתי לחיי, מתנות היצירה, המוזיקה והריקוד, ינקתי משורשיי ביתי. מהוריי ומהמסורת שעל ברכיה גדלתי ועל כך שמחתי הגדולה.

בכל ערבי שבת, בשבתות ובחגים ביקרתי בבית הכנסת אני, אבא וכל אחיי. אבא אהב מאוד את הפיוטים, והיינו שרים אותם איתו בבית הכנסת.

אחרי בר המצווה שלי הנחתי תפילין בכל בוקר. ספורות הפעמים שבהן פספסתי את הנחת התפילין, מאז ועד היום.

"בדקות הללו שאני יוצר, הרקדנים מביטים בי בשתיקה מופתית, כי הם יודעים שאסור להפריע לי כשאני מרוכז, כי אני עלול לשכוח את המבנה ואת הרעיון שחשבתי עליו."

צילם: אלבס הובר

אני אוהב להניח תפילין. אני רואה בזה פעולה עמוקה וטיפולית. הפעולה הזו הולכת איתי לאורך כל שנותיי ואני מרגיש שזה נכנס אליי אל תוך הנפש פנימה. הנחת התפילין הפכה אצלי לשגרה של יום יום, אך בעודה שגרה, ודווקא בזכות זה, כל המחשבות הכי עמוקות ומורכבות עולות וצפות בי, יוצאות מן הפנים החוצה, ומביאות איתן רוח חדשה אליי. כל בוקר מחדש. ברגעי התפילה הללו, יש לי זמן לחשוב.

כשאני מתעורר, אני שוטף את פניי. מתעורר מחלומות רבים שיש לי ושטרם הגשמת. מנקה אותן מרעשים מיותרים של היום היום, מדברים קשים שאנשים אומרים לעיתים, ומכוון את גופי ונפשי ליום חדש שיש בו המון עשייה, יצירה ודמיון. המים זורמים בכיור האמבטיה, ואיתם באים גם הרעיונות שנולדים לי.

אני אוהב במגבת הפנים הקטנה, מספיג אותה על פניי, מרים ראשי מעלה ומסנן בשפתיים לוחשות את התפילה הקצרה והחשובה של השחרית: "מודה אני לפניך, מלך חי וקיים, שהחזרת בי נשמתי בחמלה, רבה אמונתך". בכל יום שאני אומר את התפילה הזו, אני מתכוון אליה. מתכוון לכל מילה בפסוק הזה. אחר כך אני מניח תפילין ומתפלל תפילת שחרית.

כך חונכתי בבית הוריי. המסורת היתה ועודנה חלק חשוב בחיי. משם צמחתי ומתוך אותה המסורת, אני מביא את יצירותיי אל הבמה. זה חלק ממני, זה בנפשי.

אחרי כל שנות יצירתי שהיו, ובתקווה שעוד תהיינה בעתיד, איני מרגיש שסיימתי את עבודתי. בכל יום שאני קם בבוקר, אני מרגיש פורה. אני קם ויוזם מפגשים עם אנשים שונים, מחבר ריקודים בעיקר באמצע הלילה וחי את האומנות שיש בי.

הפרס הגדול שאקבל השנה איננו רק שלי. כך אני רואה את זה. הוא מייצג את כל היוצרים, הכוריאוגרפים והרוקדים כולם. אני גאה ושמח שנולדתי לבית שהקנה עבורי את כל מה שבזכותו הגעתי עד לכאן.

צילם: אלבס הובר

צילם: אלבס הובר

אני אוהב במגבת הפנים הקטנה, מספיג אותה על פניי, מרים ראשי מעלה ומסנן בשפתיים לוחשות את התפילה הקצרה והחשובה של השחרית: "מודה אני לפניך, מלך חי וקיים, שהחזרת בי נשמתי בחמלה, רבה אמונתך".

הפרס הגדול שאקבל השנה איננו רק שלי. כך אני רואה את זה. הוא מייצג את כל היוצרים, הכוריאוגרפים והרוקדים כולם. אני גאה ושמח שנולדתי לבית שהקנה עבורי את כל מה שבזכותו הגעתי עד הנה.